

תת"ע 3791/02/15 - מדינת ישראל נגד אמיר טל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 3791-02-15 מדינת ישראל נ' אמיר עמנואל טל
תיק חיצוני: 38110497278

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אמיר טל

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם.

ולהלן הנימוקים:

רקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 302 (תמרור עצור).

כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 20/12/14 (שבת) בשעה 09:50 נהג הנאשם ברכב בצומת גן יבנה כביש חצור ביצרון. נטען כי הנאשם לא עצר את רכבו לפני קו העצירה וזאת בניגוד לתקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה.

ביום 12/07/15, כפר הנאשם במיוחס לו, ציין כי ציית להוראות התמרור ועצר את רכבו. כן כפר בחוקיות התמרור ובתקינותו.

ביום 15/11/15, נשמעו הראיות בתיק.

הראיות:

מטעם התביעה העידו שני עדים:

ע"ת 1, המתנדב עמוס דגן, באמצעותו הוגש ת/1.

בת/1 ציין דגן בקצרה כי במקום קיים תמרור עצור וקו עצירה, ציין כי ראה בבירור את ביצוע העבירה וכי היה בקשר עין רצוף עם הנאשם מרגע ביצוע העבירה ועד לרגע שנעצר.

בדברי הנהג ציין: "אני עו"ד - אני לא זוכר אם עצרתי", ציין שהנאשם סירב לחתום על תגובתו.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט אישר דגן שאינו זוכר דבר מהאירוע מעבר לכתוב.

מרבית עדותו של העד היתה על אופן האכיפה במקום בדרך כלל ולא ביחס למקרה הספציפי אותו לא זכר.

כך למשל לא זכר דגן היכן נעצר הנאשם, לא זכר מי סימן לנאשם לעצור, לא זכר אם נסע אחרי הנאשם לעצרו, לא זכר אם במקרה הספציפי הזה בדק את קו העצירה בטרם תחילת האכיפה, לא זכר איפה עמד בעת האכיפה, ציין שבמקום בו הוא עומד הוא לא רואה את קו העצירה אך כן רואה את התמרור, לא זכר אם כתב את הדו"ח בתוך הניידת או מחוץ לניידת, אם לפני רכבו של הנאשם היו רכבים נוספים אם לאו, לא זכר מה עשה השותף שלו באותו אירוע, אם ראה את העבירה או שטיפל ברכב אחר למרות שבתשובה שנשאל לפני כן ענה כי הוא תמיד מוודא שגם הוא וגם השותף ראו את העבירה, לא זכר אם קרה משהו חריג באירוע - הסיק שלא היה אירוע חריג, אחרת לא היה כותב דו"ח שהנאשם הוא נורמטיבי כפי שכתב. כשנשאל אם יכול להיות שבעקבות דין ודברים הנאשם עוכב לתחנת המשטרה לחקירה השיב כי לא נראה לו כך.

כשנשאל דגן אם ייתכן שנוצר קשר עם "100" והוזמנה למקום ניידת, השיב כי הוא לא זוכר שהיה אי פעם דבר כזה במשך 17 שנה שהוא מתנדב.

הוא לא זכר אם הנהג העליב אותו או הפריע לו בתפקיד.

עד תביעה 2 המתנדב דוד גרוסמן.

מאחר שלא היה בידי ב"כ המאשימה כל מסמך שנערך על יד גרוסמן, היא וויתרה על עדותו אך הוא זומן לדוכן העדים בשל בקשתו של ב"כ הנאשם לחקרו בחקירה נגדית.

גרוסמן, אף הוא, לא זכר את האירוע, לדבריו עצם העובדה ששמו מצוין על גבי הדו"ח שרשם המתנדב דגן מלמדת על כך שהוא ערך מזכר בגין האירוע.

המזכר לא היה בידי המאשימה ולא הוגש לבית המשפט.

גרוסמן לא זכר דבר מהאירוע. ציין כי הוא ודגן רושמים דוח "כשאנו רואים את העבירה שנינו ביחד".

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ואשתו.

לדברי הנאשם נהג ברכב כשאשתו ובנו עימו ברכב. יום שבת. חג החנוכה.

לדבריו עצר לפני קו העצירה, גלש, הסתכל ימינה, עצר שוב, הסתכל והחל בפניה. לאחר שהחל בנסיעה הבחין ברכב שיוצא מאחורי ערימת גזם ואנשים מנפנפים לו מחלון הרכב עם שתי ידיים. לדבריו סבר לתומו שקרה להם משהו והם זקוקים לעזרה, הוא לא הבחין בניידת. לטענתו המתנדבים עמדו במרחק של כמעט 100 מטר (קו אווירי) מהצומת, כשבתווך צמחיה וערימת גזם ענקית. הוא נעצר בסמוך למתנדבים.

על פי עדותו, דגן הגיע אליו לרכב, שאל אותו אם יודע מדוע נעצר וכשהשיב בשלילה דגן אמר לו שהוא לא עצר בעצור והוא השיב מייד שכן עצר.

כך גם אשתו טענה מייד שכן עצרו.

לדבריו דגן הלך לניידת, חזר אחרי מספר דקות עם דו"ח וביקש ממנו לחתום.

לדבריו כשראה את מה שכתוב בדברי הנהג אמר לדגן שהוא לא אמר את מה שנרשם בתגובתו, אלא שאמר לו שעצר עצירה מוחלטת.

כשדגן עמד על כך שזו התגובה שנאמרה, אף אשתו של הנאשם אמרה לדגן שהוא לא אמר זאת.

בשלב זה יצא הנאשם מהרכב והלך לעבר הניידת, פנה אל המתנדב השני - גרוסמן, ושאל אותו אם הבחין באירוע. לדבריו גרוסמן אמר לו שלא ראה כלום והוא לא יודע. הנאשם ניגש אל דגן, ביקש ממנו לתקן את מה שכתוב בדברי הנהג וביקש לרשום בדיוק את מה שאמר. דגן סרב לתקן ואמר לו שהוא יכול "ללכת מפה".

הנאשם אמר לאשתו "שהעלוב לא רוצה לתקן את הדו"ח, עלוב הנפש, ולרשום את מה שאמרתי".

לדבריו לאחר שאמר לאשתו את הדברים הללו, דגן - אשר שמע את הדברים שנאמרו, נעמד בינו לבין אשתו זקף את חזהו, פניו האדימו והוא חבט בבטנו של הנאשם ודרש ממנו התנצלות. הנאשם הרים ידיים כלפי מעלה וביקש מאשתו שתתקשר ל- "100" ותזמין דחוף ניידת.

לדבריו אשתו התקשרה ל- "100" הזמינה ניידת וטענה ששוטר חובט בבעלה בבטן.

תוך 2 דקות הגיעה ניידת. אחרי מספר דקות נדרש הנאשם לעלות לניידת מאחורה, כמו עצור.

לדבריו, שאל את השוטר באיזה סמכות מעכבים אותו ולא נענה. אשתו נכנסה להיסטוריה בכי, בנו הקטן אף הוא "איבד את הצפון", הנאשם הובל בניידת לתחנת קריית מלאכי כשהניידת נוסעת במהירות מאוד גבוהה, לדבריו 130 קמ"ש. אשתו דולקת אחריהם ברכבם הפרטי.

לדבריו התייחסו אליו בתחנה כאל מחבל, אחרי 40 דקות שהוא ישב בחדר החקירות והסתכל על נכנס אל החדר סגן מפקד התחנה, הנאשם שאל אותו "למה אתה מחזיק אותי פה בלי סיבה?" סגן המפקד חייך אליו והלך.

לדבריו מחוץ לחדר השוטרים התבדחו שהם "דפקו" עורך דין, זאת סיפרה לו אשתו אשר שמעה את השיחה בין השוטרים ואת הצחקוקים.

לדבריו בתחנה נחקר תחת אזהרה וביצעו לו הטבעה וזיהוי. לדבריו הוא היה ב"שוק" כפי שלא היה בחייו. לדבריו, חקרו אותו ואחר כך חקרו גם את אשתו, גבו ממנה עדות. האירוע אשר התחיל בשעה 10:00 הסתיים בשעה 17:00.

לדבריו הוא היה כל כך בהלם מהאירוע ששבוע לאחר מכן לא יכול היה לדבר על זה.

הנאשם הגיש תלונה במח"ש ונמסר לו שיזמנו אותו ומאז לא זומן ולא קרה דבר.

על פי עדותו לפני כ - 5 חודשים התקשרה אליו מישהי שקשורה להליך הפלילי ושלחו לו הודעה למועמד בשירות המבחן (נ/5).

בחקירתו הנגדית לשאלת התובעת אם האירוע התפתח כפי שהתפתח משום שקרא למתנדב "עלוב נפש" ציין כי ביקש מהמתנדב בצורה הכי יפה ואדיבה לתקן את הדברים שאמר כפי שנרשמו בדברי הנהג ולאחר שסרב, פנה אל אשתו והמילים "עלוב נפש" נאמרו אל אשתו.

לדבריו בניגוד לעדות המתנדב אשר ציין שהוא לא מרכיב משקפיים טען הנאשם כי למתנדב כן היו משקפיים אשר היו תלויות על צווארו.

מטעם ההגנה העידה אף אשת הנאשם הגב' טל ניקיטה מיכאלה.

אף היא ציינה שבעלה עצר לפני קו העצירה, ציינה שהמשטרה הגיעה ממקום עם עצים גדולים וצמחיה גדולה היה שם לדבריה מקום סגור עם גדר ברזל, אף היא ציינה שהשוטר שאל אותם אם הם יודעים למה הוא עצר אותם ושניהם השיבו שלא. לדבריה השוטר ביקש את המסמכים חזר לניידת ושב אליהם כעבור מספר דקות עם דו"ח בידו, אישרה שהדברים שנרשמו מפי בעלה לא נאמרו על ידו, לדבריה הדברים "התגלגלו", השוטר מאוד התעצבן, רעד כולו, נהיה אדום, והדגימה לבית המשפט איך הוא נתן אגרוף לבעלה עם היד כשהוא אומר לו "אתה חצוף" ואמר לבעלה להיכנס לניידת.

לדבריה היא התקשרה למשטרה ואמרה למשטרה שהשוטרים מאיימים על בעלה.

לדבריה לקחו את בעלה בניידת, היא נסעה אחריו בוכה, הילד באוטו בכה, היא לא הבינה אם בעלה עצור, לא הבינה מה הסיטואציה, הם הגיעו לתחנת המשטרה, המתינו כמה שעות, לדבריה השוטרים התורנים שהיו שם בתחנה, מחוץ לחדר החקירות, צחקו על בעלה, עשו מהם צחוק, אמרו "תפסת דג שמן", לדבריה היא ישבה שם עם הילד ושמעה את זה. לאחר שבעלה יצא מחדר החקירות לקחו אותה לחדר החקירות, היא נחקרה, הרגישה מאוד מושפלת.

בחקירתה הנגדית לשאלת התובעת היא אישרה כי בעלה אמר לה "העלוב נפש הזה לא רוצה לתקן לי את הדו"ח".

מטעם ההגנה הוגשו מספר מוצגים ובהם נ/1 - 4/ תמונות מהן ניתן לראות את התמרור, את איזור האכיפה עם הגזם, את העצים.

כן הוגש נ/5 שכותרתו "הודעה למועמד לתוכנית לשירות המבחן", מסמך אשר נכתב על ידי סגן ראש שלוחת רחובות ענף תביעות מחוז מרכז.

מהמסמך עולה כי הוגשה תלונה נגד הנאשם אשר נחשד בהעלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר.

כותבת סגן ראש השלוחה במסמך האמור כי עת הודיע המתנדב דגן לנאשם שהינו בחזקת מעוכב, וכי עליו להתלוות לתחנת המשטרה, הוא סרב לעשות כן והמתנדב הזעיק למקום ניידת משטרה נוספת. גרסה אשר לא בא זכרה בעדותו

של עד התביעה דגן, אשר לא זכר כלל את ההתרחשות.

דין והכרעה

אין חולק שגרסת המאשימה חסרה באופן משמעותי ביותר.

ראיות רבות לא הובאו בפני בית המשפט:

ניתן ללמוד ממכתבה של סגן ראש שלוחת רחובות, ענף תביעות, מחוז מרכז (נ/5) כי בקשר לאירוע זה נאספו ראיות נוספות לרבות תלונה שהוגשה נגד הנאשם.

ניתן ללמוד מעדותו של ע"ת 2, המתנדב גרוסמן, שכפי הנראה נערך מזכר על ידו, אשר לא הוצג.

ניתן ללמוד כי למקום הוזמנה ניידת נוספת - אשר נעלם זכרה מחומר הראיות.

ניתן ללמוד מעדויות ההגנה כי הנאשם עוכב לתחנת המשטרה וכי הוא כמו גם אשתו נחקרו בתחנה.

כל חומר החקירה האמור, לא היה בתיק החקירה בעניינו של הנאשם ולא ניתנה לו זכות עיון בחומר זה.

הגם שההתרחשות שאירעה לאחר סיום רישום הדוח, אין בה כדי לשפוך אור על עצם השאלה שבמחלוקת בתיק זה - קרי, האם הנאשם ציית להוראת התמרוך, עדיין קיימת החובה להביא לידיעת ההגנה ולהעמיד לעיונה, את כל חומר החקירה שנאסף, ויכול והיה בחומר זה כדי להשפיע על מהימנות העדים.

לא זו אף זו, העובדה שע"ת 2, המתנדב גרוסמן לא רשם מזכר בגין הארוע, או שכן רשם מזכר (כפי שסבר בעדותו) אשר נעדר זכרו מתיק החקירה, נוגע ממש ללב המחלוקת בתיק זה.

ראו דבריו של כב' הש' בן יוסף בעפ"ת (תל-אביב-יפו) 34653-04-13 - דרור בר נ' מדינת ישראל, תק-מח 2013(2), 6931(02/05/2013)

"חוסר ברישום של שוטרים שצריכים לרשום את שהם רואים או שומעים בעניין פעוט של ברירת משפט מביא אותם ללמוד שאין חובה לרשום כל דבר בחקירה או באירוע גם בעניינים חשובים יותר, כבדים יותר והעלמת עין בהתעלמות מהצורך לקיים חקירה ראויה ולהסתפק בראיה מספקת שלעולם איננה מספקת בנסיבות כבמקרה שלנו, עלולה להביא לעיוותי דין שמהם יש להיזהר...."

(ראו גם עפ"ת(תל אביב) 13875-12-11 שקופ נ. מ"י).

ייאמר כבר עתה, לא התרשמתי כי עדותו של המתנדב דגן "מראשיתה ועד סופה שקר" כפי שטען הנאשם, עם זאת, בהחלט לא ניתן להתעלם מהבקיעים הרבים בעדותו, מהעובדה שהוא לא זכר דבר וחצי דבר מהאירוע, למעט מה שרשם.

הרישום שערך הינו דל ולא ניתן להשתית עליו הרשעה.

חסרה התייחסות לעניינים מהותיים הנדרשים לצורך הרשעה בתיק, לרבות מקום העמידה שלו, מקום העצירה של הרכב, מי עצר את הרכב, מי ראה את קו העצירה, האם לפני רכב הנאשם היו רכבים נוספים שהיו בעצירה ועוד.

דגן לא זכר דבר מהאירוע שארע לאחר רישום הדוח ואף בדו"ח רשם כי התרשם מהנאשם כאדם נורמטיבי לדבריו אילו היה מתפתח סכסוך היה רושם זאת.

לפי עדותו מעולם לא הזמין ניידת במשך 17 שנות התנדבותו בעוד מהמסמך נ/5, רשום שלכאורה נאלץ להזעיק ניידת נוספת וזאת בניגוד לעדותו בפניי כי לא עשה כן בכל שנותיו.

בניגוד לראיות התביעה, גרסת ההגנה הוצגה באריכות ובפירוט רב.

עדי ההגנה - הנאשם ואשתו הותירו על"י רושם אמין ומהימן, עדויותיהם לא נסתרו, תאמו זו לזו ואף קיבלו חיזוק בתמונות ובמסמכים שהוגשו על ידם ובפרט במסמך נ/5 אשר נערך על ידי המאשימה וממנו עולה כי לאירוע נשוא הדו"ח היה המשך מהותי בתחנת המשטרה כפי שהעידו עדי ההגנה.

די בכל האמור לעיל כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

עם זאת, מצאתי להתייחס אף לשאלת חוקיות התמרור.

הנאשם כפר בתקינותו וחוקיותו של התמרור.

המאשימה לא הגישה שרטוט או סקיצה מהם ניתן ללמוד על מבנה הצומת, על מיקומו של התמרור ועל מיקומו של קו העצירה.

דווקא ההגנה היא זו שהגישה לבית המשפט תמונות ביחס למבנה הצומת.

הסתכלתי בתמונות. אינני משוכנעת כי מהתמונות אשר הוצגו בפניי ניתן לקבוע באופן חד משמעי היכן ממוקם התמרור ביחס לצומת, היכן ממוקם קו העצירה ביחס לצומת והיכן ממוקם התמרור ביחס לקו העצירה.

מהתמונה אשר הוגשה נ/1, לא ניתן להבחין כלל בקיומו של קו עצירה לפני הכניסה לצומת לכלי הרכב אשר פונים שמאלה בצומת (כפי שפנה הנאשם). ספק בעיניי אם קיים קו עצירה בנתיב המיועד לפונים שמאלה.

בתמונה אשר הוגשה נ/4, עולה הרושם כי קו העצירה אשר מתועד בתמונה משורטט על הכביש רק על הנתיב המיועד לפונים ימינה ולא משורטט על הנתיב המיועד לפונים שמאלה.

כך גם נראה שהתמרור מוצב במקום מעבר למקום שבו התפצלו הנתיבים לפני ימינה ולפניה שמאלה, כשהוא ממוקם במקום בו הנתיב מיועד לפנייה ימינה בלבד ולכן ספק רב אם הוא חל על כלי הרכב הפונים שמאלה.

התרשמתי זאת מתחזקת בעדותו של עד תביעה 1, המתנדב דגן, אשר בעצמו מציין בעמוד 4 שורה 34 לפרוטוקול: "התמרור נמצא בצד הדרך כאשר מסתובבים ימינה לכיוון בסיס חצור וקו העצירה קצת לפניו".

אף אני התרשמתי כי התמרור נמצא בצד הדרך כאשר מסתובבים ימינה ובנסיבות אלו, ספק רב אם הוראתו חלה על הפונים שמאלה.

בכל אופן, מהנתונים שהוצגו בפני לא ניתן לקבוע נחרצות כי הוא חל על הפונים שמאלה.

זאת ועוד בניגוד לעדותו של דגן, כפי שצוטטה לעיל, עיון בתמונה נ/4 הותיר בי הרושם כי קו העצירה מצוייר אחרי התמרור ולא לפניו שכן בתמונה ניתן להבחין בקו העצירה ובצומת אך לא ניתן להבחין בתמרור שכפי הנראה ממוקם בסמוך לפני קו העצירה.

לאור כל האמור, בשל העדר נתונים ביחס לקיומו של קו העצירה, מיקומו, ומיקום התמרור לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק כי היה על הנאשם לציית להוראת התמרור עת פנה שמאלה בצומת.

גם בכך היה די כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

סוף דבר

אין לו לבית המשפט אלא מה שבא בפניו.

משפט פלילי לפנינו לכל דבר ועניין ועל התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר ולא היא בענייננו.

לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.

בשולי הדברים, ולאור התוצאה אליו הגעתי, לא מצאתי להתייחס בהכרעת הדין, להתנהלות המתנדבים והיחידה החוקרת כלפי הנאשם כפי שעולה מעדותו ומעדות אשתו, שכן עניין זה עלה אך בשלב פרשת ההגנה, ועדי ההגנה לא נשאלו על כך. עניין זה ראוי שיתברר בערכאות הרלוונטיות (מח"ש או במסגרת ההליך הפלילי שנפתח בגין הארוע).

המזכירות תשלח העתק מהכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ו, 29 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.